

ACHT

Ze zit bij de deur, op dezelfde plek waar ze neerzakte. Er klinken geen geluiden meer uit het appartement van haar ouders, de mannen zijn weg.

Het geluid van splinterend hout, brekend glas en porselein dreunt na in haar hoofd. De tv hoort ze niet meer; ze verwacht dat die stuk is of meegenomen.

Het voelt alsof de laatste stukjes bewijs van haar ouders bestaan kapot zijn geslagen. Elke klap van dit geweld deed haar meer pijn dan de herinneringen aan het fysieke geweld van de nacht ervoor.

Voor het eerst voelt de nacht niet meer als de veilige deken en de dag kan haar evenmin geruststellen. Zij kwamen in de nacht en overdag, zij weten waar ze woont. Haar waardeloze, gierige baas zal adressen hebben doorgegeven. Van waardeloos komt ze op Robbert.

Ze dwingt zichzelf om te gaan staan.

In een seconde was ze weg. Hij probeert de beelden van zijn netvlies te schrapen door aan andere dingen te denken. Mooie beelden, verschrikkelijke beelden, alles om wat hij vanmiddag zag te overschrijven.

Het lukt niet.

Zelfs met zijn ogen open, starend naar het plafond, ziet hij het daar als geprojecteerd, in het halfduister.

Hij denkt aan Julia, zijn Julia. Daar moet hij rustig van worden: van de opluchting in haar stem toen hij haar aanbood haar te redden. Van haar prachtige naam. Haar lach. Haar....

Hij laat zijn hand in zijn bokser glijden.

Haar, haar, haar, haar, haar... Verslaggever, tante, badkamer.

Vloekend trekt hij zijn hand terug, een schuldgevoel trekt vanuit zijn hoofd door zijn lijf en legt hem weer slap. Angst nestelt zich weer in zijn hoofd.

*‘De noodtoestand is uitgeroepen door minister Henk, die door de afwezigheid van de overige ministers en alle andere staats-
hoofden de functie van staatsleider op zich neemt. Door het hele land wordt er geplunderd en zonder politie loopt de situatie uit de hand.’*

Ze luistert terwijl een nieuwe nieuwslezeres de informatie haar kamer in tettert. Ze is verbaasd dat iemand deze rol nog wil na de plotse verdwijning van Lydia.

De beelden op het nieuws hebben haar aandacht verloren, zij is voor het eerst gefascineerd door haar buurt.

De buurt heeft een aanslag gedaan op haar privétijd, op haar nacht. Ze staan allemaal buiten, bij de voordeur of hun auto's. Armen vol spullen. Ze slaan op de vlucht. Sue betwijfelt of dat nog iets helpt. De telefoon van de echtgenoot trilt, de groepsapp van de buurt gaat levendig door.

Hij telt de biljetten neer voor de rekening van Joe. Die man verwacht al niet meer dat zijn vrouw en dochter worden gevangen, hij heeft het nieuws uitvoerig gevolgd. Daarnaast is de politieagent die hem op de hielen zat ook verdwenen.

Lester vindt het fascinerend hoe snel de interesse in verdwenen mensen afneemt als het eigenbelang daalt.

De briefjes van Percy zijn gebruikt en smoezelig, typisch geld waarmee in een avondwinkel wordt betaald.

‘Ik weet zeker dat het die Julia is! Die kop staat mij niet aan. Zodra wij vroegen waar het geld was, gebeurde er iets in haar ogen. Zij wéét waar het is. Laat mij teruggaan, ik krijg het wel uit haar.’ Harry gebaart met zijn lege bierglas op Lester als een soort belofte.

Lester telt meer briefjes uit en legt ze op twee stapeltjes.

Haar hart bonkt in haar keel tot het slikken moeilijk wordt. Ze weet dat de mannen weg zijn, maar de angst kan ze niet onderdrukken met rationaliteit.

Ze zoekt troost in een positieve gedachte: Paul.

Het helpt haar de deur van het slot te halen en de galerij op te stappen.

Op de plaats tussen de twee flats in geeft een brandende auto een warm, gelig licht af. Ze drukt zich tegen de muur om niet gezien te worden door de brandstichters.

De deur van de woning van haar ouders staat op een kier. Waar het slot verbonden werd met de deurpost is het hout gebroken en staan delen van de splinters in een grillige vorm omhoog.

Ze duwt de deur met de topjes van haar vinger open en verwacht half om half iemand in de hal aan te treffen. Maar er is niemand. Het appartement is leeg en donker.

Het bed van zijn tante is leeg en dit wordt bevestigd door de absolute stilte. Ze draait niet meer in bed. Haar irritante kuchje, waardoor hij soms door de muur kon slaan, is er niet meer.

Hij heeft haar sloffen, haar thee en haar krant laten liggen. Alleen het mes en het brood heeft hij opgeruimd.

Ze is weg en niemand weet waarheen.

Zo'n gevoel van machteloosheid is hem nog nooit overvallen. Gewoonlijk belt hij als iemand niet komt opdagen of hij hoort via via waar die persoon heen is.

Als dat niet werkt, belt hij de politie en is er misschien wat ernstigs, maar uiteindelijk is één ding onveranderd: iedereen is altijd ergens.

Maar nu kan hij dat niet meer denken, hij kan zichzelf er niet meer van overtuigen. De politie bellen heeft geen zin meer. Zeker niet met de badkamer als afwezig bewijs.

‘Minister Henk adviseert iedereen binnen te blijven met de deuren op slot. Hij adviseert tevens maatregelen te nemen voor uw eigen veiligheid. Hij zegt dat er geen aanleiding is nog te vertrouwen op de politie of het leger. Henk roept op tot zelfwaakzaamheid en participatie bij het waarborgen van de algehele veiligheid.’

Ze neemt een slok van zijn dure sake. Het smaakt nergens naar, maar ze zal het drinken, tot en met de laatste druppel.

De revolver hangt zwaar in haar broekzak en trekt de pyjama links van haar kont. Ze hijst de broek weer op.

De cirkelzaag staat nog in de bank en leunt tegen de armleuning. Stukjes stof en kussenvulling haken aan het blad.

Ze hijst haar pyjamabroek opnieuw omhoog en neemt weer een slok. Zou morgen de pizzabezorger nog rijden? Straks is die ook verdwenen.

‘Ze moet wel thuis zijn. Heeft iemand haar gewaarschuwd?’

‘Misschien ligt ze nog in de winkel.’ Lester blijft doortellen. Voor hem maakt het niet uit dat er geld mist, of dat het meisje mist.

‘Hebben wij gekeken, is ze ook niet.’

‘Het gaat ook niet om haar, of over de centjes die missen,’ legt Lester dan uit.

‘Centjes? Het gaat hier om drie nullen!’ Harry houdt zijn glas nu stil en kijkt hem aan met zijn kraaloojes.

‘Deze hele overval was een test. Hebben wij politie gezien? Nee. Er is helemaal niemand op zoek naar ons, want er is geen politie. Voor mijn part heeft dat meisje het geld, wat kan mij het schelen. Het punt is, er is ook geen politie bij ons geweest voor Becky, Amber, Navid of Julia.’

‘Ik denk dat Navid of Amber de laatste hebben gewaarschuwd. Misschien moeten we weer even met hen gaan praten.’

De gang wordt nog verlicht door het vreugdevuur buiten, maar dat verlaat haar langzaam terwijl ze verder naar binnen loopt.

Ze activeert de zaklamp op haar telefoon en schijnt voor zich uit; aan het licht durft ze niet te zitten. Ze wil de aandacht niet trekken, een gedachte waarvan ze nooit had verwacht dat die van haar zou zijn.

De televisie is weg, het meubel eronder is leeggetrokken: de lades liggen op de grond. De mannen hebben het appartement grondig geruïneerd.

Op de bank zit een vlek, de vage geur ver-raad pis. Ze drukt haar neus dicht voordat de stank van oude drankpis echt tot haar kan doordringen.

Ze hebben niet gevonden wat ze zochten, anders hadden ze er niet zo'n troep van ge-maakt. De mannen zullen nooit weten hoe juist ze zaten bij dit flatgebouw, zoekende naar het geld. Alleen zijn ze te laat.

De leegte die ooit de badkamer was, wordt gescheiden van hem met dezelfde vouwdeur die er altijd heeft gezeten.

Zonder slot, alleen met een haakje.

Alsof hij een tijger aan een zijdedraadje heeft gelegd.

De tijger lijkt op zoek naar hem, ze heeft hem gevonden bij Lichtboei 6 en houdt zijn geur vast. Hij heeft hem gevolgd tot thuis en houdt zich op in de badkamer. Hij wilde hem pakken, maar zijn tante offerde zichzelf op. Stop!

Hij zoekt naar andere gedachten dan de beroemde papieren tijger. Er is niets aan de hand.

Alsof het absolute niets, hier sinds het be-gin der tijden, het speciaal op hem heeft voorzien, als een soort *fangirl*. Wachtend in de schaduwen tot ze hem kan pakken.

Zou dit het begin der tijden zijn, dat zegt dat onze tijd op is?

Op het nieuws wordt er doorgeschakeld naar een expert.

'Dit is precies wat verschillende volkeren hebben voorspeld ver voor het jaar nul. De Maya-bevolking en de Egyptenaren zijn hier de meest beroemde voorbeelden van. Ze bouwden hun piramides, onafhankelijk van elkaar, op dezelfde as van de Aarde. Dit is een intergalactische kaart die...'

De bel.

Ze zet haar drankje op de koffietafel, ze moont de hele buurt, maar iedereen is te druk met zijn eigen hysterie om haar blote kont op te merken. Ze strekt de pyjamabroek weer omhoog en houdt die met haar hand op haar heup.

Okidoki en Michael staan op haar stoep, ze kijken allebei even naar het pistool, maar het verandert niets aan hun gezichten: die zijn al vertrokken van angst.

'Dag, buuf,' groet Okidoki.

Kas speelt met het rietje van zijn drankje.

Soms denkt Lester dat hij beter getrainde apen kan nemen. Hij denkt aan de aapjes op verschillende exotische markten die door hun baasje werden getraind om toeristen te zakkenrollen. Het zou makkelijker zijn, eleganter en een stuk minder troep geven.

'Nee.' Lester heft beide handen. 'Luister. Het gaat niet om die etters, het gaat niet om dit geld.'

Hij schuift een stapeltje naar Harry en de tweede naar Kas.

Harry knippert met zijn ogen; de omvang van het geld doet hem even duizelen.

Kas pakt het aan en wappert het heen en weer. 'Alles?'

'Alles, want er is meer.'

'Ja, en die kut weet waar.'

'Nee!' Hij moet echt een aapje aanschaffen. Hij dwingt zichzelf het nog een keer, zo rustig mogelijk uit te leggen.

In de slaapkamer liggen alle kleren van haar moeder als een nieuwe vloerbedekking verspreid op de grond. Twee overhemden en drie broeken van haar vader, waarvan één korte, liggen op het bed. Hier hebben de mannen ook niets gevonden.

Ze laat haar neus los en snuift: hier ruikt het nog naar haar ouders.

Bij het nachtkastje van haar moeder zoekt ze met haar vrije hand tussen de kleren en vindt uiteindelijk een hoekig, hard voorwerp onder een bloesje. Ze trekt het naar zich toe. Het glas in het lijstje is gesprongen door de val, maar het gaat niet om het lijstje. Ze peult de achterkant los en haalt de foto eruit. Op de foto staan ze met z'n drieën, de laatste vakantie samen voor alles veranderde. Ze vouwt de foto op en stopt die in haar zak.

Uit haar eigen slaapkamer pakt ze wat kleren en propt deze in haar oude rugzak van de middelbare school.

Ze hebben als mens genoeg verprutst op Aarde, hij kan zich voorstellen dat het niets er wel klaar mee is en de Aarde implodeert, voor een nieuwe ronde *Sims*, hopen dat de dinosaurussen deze keer aan het langste eind van de evolutiestrookjes trekken.

Hij kijkt naar het donkere silhouet van zijn gepakte tas, een rolkoffertje. Daar zit genoeg in voor een paar dagen.

Daarna moet hij, met zijn Julia, toch bedenken wat zij gaan doen. Misschien blijven ze wel op de boerderij bij zijn ouders, ruimte genoeg.

Het lot brengt hem dan toch terug naar de plek die hij heeft proberen te vermijden sinds hij als puber op zoek ging naar zijn eigen identiteit.

Hij ontvluchtte het gehucht! Hij eindigde niet daar! Hij ging niet mee in de achterruit! Morgen gaat hij wel terug, maar ditmaal met een vooruitgang: Julia.

Ze groet niet terug en na wat pijnlijke minuten hebben Okidoki en Michael door dat dit ook niet gaat komen, dus drukken ze het gesprek door.

‘Wij gaan naar een veilige plek, wat ga jij doen? Wil je met ons mee?’ Okidoki praat sneller door haar zenuwen en haar stem is zo hoog dat het pijn doet aan Sue’s oren.

‘Waar wil je heen? Waar denk je veilig te zijn? Onze hele buurt is zo’n beetje opgevouwen tot het niets.’

Ze realiseert dat ze vrolijker klinkt dan de situatie van haar vraagt, maar ze is dronken en nog een beetje high.

‘Ben je dronken?’ vraagt Michael, hij heeft een strenge meesterstem.

‘Ja, en stoned.’

Daar moeten ze even over nadenken en een blik voor wisselen. Dan stapt Okidoki achteruit. ‘Je redt je wel toch?’

Sue steekt haar duim op en slaat de deur.

‘Het gaat niet om dat meisje, het gaat om de wereld. Alles en iedereen verdwijnt en daarmee verdwijnt de politie ook. Deze hele overval was een test om te zien wat er gebeurt.’ Ondanks zijn voornemen, trilt zijn stem van ongeduld.

Harry leunt terug in zijn stoel om de afstand tussen hemzelf en Lester groter te maken.

‘Er gebeurt niets, omdat er niemand meer is. Niet op straat, niet in de huizen én niet op het politiebureau én niet in de politiek, want wij hebben nu HENK. Dit geld is een voorproefje, een lachertje.’

De spanning wordt verbroken door Joe. Met zijn logge verschijning schuifelt hij tot bij de tafel om de rekening op te halen. Hij hoeft niet meer te vermelden dat de kroeg zo wordt gesloten.

‘Bedankt Joe.’ Lester glimlacht en richt zich weer op Harry. Hij is gekalmeerd.

Ze pakt nog wat make-up mee, ze heeft veel te maskeren. Ze moet Paul niet direct afschrikken.

Haar handen trillen, ze gaat even zitten op haar bed.

Even voelt het gewoon als zij haar ogen sluit. Dat ze straks op moet staan en richting werk gaat, of juist net thuiskomt en dat alles nog stil is in huis voor haar ouders opstaan.

Er breekt een glas.

In één klap is ze alert en bevriest in haar houding. Haar oren suizen, maar daar doorheen probeert ze de oorsprong van het geluid te vinden.

Er breekt nog meer glas.

Het geluid komt van buiten, van de voorkant van het complex. Een autoalarm gaat af. Ze komt overeind en loopt haar slaapkamer uit. Ze wil hier graag blijven, maar het is niet veilig. Ze wil in een ruimte zijn waarvan de deur op slot kan.

Zijn moeder gaat Julia niet aardig vinden. Ze zal de jongedame alleen misprijzend aankijken en heeft een mening over alles wat ze doet, wat ze draagt en hoe ze praat, en ze zegt dit alleen tegen zijn vader. Zodat die dan weer een hartig woordje met zijn zoon moet wisselen.

Zijn vader heeft nergens een mening over, dat is hem in een vroeg stadium van het huwelijk afgeleerd. Een mening betekende maanden geen seks, verschrikkelijk eten of ongewassen kleren.

Zijn moeder is onbewogen. Ze is ongetwijfeld de enige moeder die in een periode als dit, zo rond het einde van de wereld, als alles uit elkaar valt en iedereen op elk moment uit het leven gerukt kan worden naar bestemming onbekend, haar zoon uitfoetert via de telefoon met de grote waarschijnlijkheid dat die beledigende woorden de laatste zullen zijn die zij tegen hem zegt.

Ze verwacht Michael nog te raken, maar er volgt geen kreet. Hij stond toch ver genoeg weg.

Als ze terugkomt in de woonkamer is een expert op andere gebieden aan het woord en zijn donderstem dendert de kamer in.

‘Dit is de Dag des Oordeels! Dit is het moment dat God het kaf van het koren gaat scheiden. Alle verdwenen mensen zijn naar het paradijs. En straks, STRAKS komt de duisternis op aarde en alle zondaars, alle achterblijvers zullen gestraft worden!’

Als de reporter aan de donderende dominee vraagt waarom hij er nog is, wordt de man plots cameraschuw en verdwijnt zijn kerk in.

‘Ik sta hier voor de Jozefkerk waar de hele nacht door gebeden gaat worden, in de hoop dat God ons zal vergeven. De Christelijke gemeenschap roept iedereen op om aan te sluiten.’

Harry kan er niets aan doen dat hij het misbaksel van het leven is geworden op aarde, met zijn walgelijke kop, smerige stem en zieke geest. Zijn moeder had hem nog wat vaker op zijn hoofd moeten laten vallen, dan was hij er nog beter uit gekomen.

‘We verhuizen morgen naar de Groene Wijk, daar valt echt veel te halen. Jullie krijgen van mij een villa en alles wat er in hoort.’

‘Gaan we eindelijk echt samenwonen.’
Lester lacht om de grap van Kas.

Harry schuift ongemakkelijk heen en weer, hij heeft nooit aan het idee van homoseksualiteit kunnen wennen. Wat op en vreemde manier bekrompen is voor een pedofiel.

‘Hoe laat wil je morgen vertrekken?’

‘Uurtje of elf?’ stelt Lester voor.

Harry bergt de biljetten op in zijn zakken, door de hoeveelheid verdeelt hij het over zijn broekzakken en jaszakken.

Een plek waarvan die mannen niet weten dat ze er is.

Ze sluit de deur van Robberts appartement achter zich in het slot. Ze doet ook hier de lichten uit en laat haar ogen wennen aan het duister.

Ze loopt tot bij het raam en kijkt van daar op de straat. Een clubje mensen loopt door de straat en slaat willekeurig autoruiten in.

Ze kijkt het appartement door. Haar ogen blijven rusten op een foto van Robbert en zijn vriendin, gedrukt op canvas boven de televisie.

Ze loopt naar de keuken, pakt een keukenmes, loopt terug en snijdt het canvas stuk.

Dan trekt ze de televisie voorover. Die klapt stuk op de grond, er spat een vonk vanaf. Ze rijt zijn dure, zwart lederen bank, waar ze tijdens haar verblijf van hem niet op mocht zitten, open met het mes.

Julia, die gewend is aan lastige klanten in de avondwinkel, kan ongetwijfeld perfect met zijn moeder omgaan. Daar komt 's nachts altijd bijzonder volk.

Over het einde van zijn leven heeft hij wel eens nagedacht, niet omdat hij het wenst, maar gewoon omdat zulke dingen soms door zijn hoofd spoken.

Voor het eerst lijkt de gedachte werkelijkheid. Het komt hard bij hem binnen en dat komt ook door haar.

Alles lijkt verbonden met haar, met zijn Julia.

Want als hij nu de aarde verlaat, als hij verdwijnt, of erger: als zij verdwijnt, dan verliest hij zijn leven, dat eindelijk iets waard is.

Hij voelt zich misselijk. Er branden tranen achter zijn oogleden, maar hij schudt de gedachten van zich af.

Morgen sluit hij haar in zijn armen en laat hij nooit meer los.

De hemel. Ze betwijfelt of haar man daaraan is.

Ze pakt de revolver uit haar zak en richt deze op de pixels van de televisie die het hoofd van de reporter vormen.

De harde knal galmt door het huis. De televisie knalt uit elkaar, een rookpluim stijgt op en wat blauwe spinnenpootjes aan elektriciteit springen rond het gat.

Buiten kijken enkele buurtbewoners op, maar de meesten concluderen dat zij zich door het hoofd moet hebben geschoten en gaan verder met hun eigen evacuatie.

Ze kan alles en iedereen schieten, of zagen. Ze baalt van haarzelf, ze heeft alle kansen laten lopen. Wellicht bellen Okidoki en Michael nog eens aan, dan ontstaat er weer een kans.

Haar schot is niet spectaculair genoeg, want niemand komt controleren of ze nog leeft. Ze drinkt de laatste slok sake.

Kas speelt er nog mee, tussen zijn vingers. Aan de spiertjes boven zijn wenkbrauwen te zien begint hij de mogelijkheden van de nieuwe wereld te zien.

‘Zullen we in een dure auto gaan?’

‘Jullie hebben geen auto,’ corrigeert Harry.

‘Jezus, Harry! Die STE-LEN wij! Want alles kan, alles is van ons. Morgen gaan wij in een dure auto naar onze nieuwe villa. Jezus, wat ben jij soms dom.’

‘Ik ben niet dom!’ reageert Harry fel.

‘Mama zegt...’

‘Oké, sorry!’ Kas heft een hand op. ‘Je bent complex en daarom duurt alles wat langer.’ Als Harry niet direct zijn excuus accepteert, smijt Kas wat van zijn stapeltje geld richting zijn oudere broer. ‘Als je mama maar niet belt.’

Stilzwijgend accepteert Harry de deal en bergt de extra biljetten op in zijn al overvolle zakken.

Ze trekt de drankkast open en spoelt de dure whisky door de gootsteen.

Hij ging zijn vrouw halen met dat geld, maar hij komt thuis naar niets. Daar gaat zij voor zorgen.

Zijn laptop is weg, maar die van zijn vriendin slaat ze stuk op het marmeren keukenblad.

Zijn dure pakken rijgt ze aan haar mes en trekt ze daarna aan flarden.

Haar kleren heeft ze in haar handen, maar de fleurige kleuren en de prachtige patronen vloeien in elkaar over.

Ze zet een paar passen achteruit tot ze het bed in haar kuiten voelt en neemt plaats.

Het geluid van het autoalarm verdwijnt naar de achtergrond, het zweet breekt haar uit.

Met haar ogen gesloten zit ze op het bed, ze houdt het koude lemmet van het mes tegen haar voorhoofd.

Hij draait op een andere zij in de hoop dan wel de slaap te vatten. Eigenlijk moet hij naar de wc en krijgt daar koude voeten van. Zolang zijn blaas zo zwaar is, kan hij nooit slapen, maar hij wil niet naar de wc.

In zijn kamer heeft hij een lampje aan om de duisternis buiten zijn kamer te houden.

Het niets kruipt in zijn hoofd en activeert een oerangst die hij ook voelt als zijn spinnenfobie toeslaat: complete paniek en dan het vechten- of vluchtengevoel.

Hij verstijft als een myotonische geit.

Maar vanaf morgen niet meer, als hij Julia ziet zal hij sterk moeten zijn. Dan gaat hij vechten.

Nu durft hij niet naar de wc.

Hij draait op zijn rug, maar het plafond staat hem tegen. Als hij zijn ogen sluit, ziet hij de verslaggeefster, die in een eeuwige *loop* verdwijnt: ze is er wel, ze is er niet, ze is er wel, ze is er niet.

Dat rotspul is eindelijk op. Ze pakt de koude pizza uit de koelkast en neemt een paar hapjes om de smaak van de bittere drank te doen verdwijnen, daarna legt ze het terug voor het geval er morgen geen pizza meer wordt bezorgd.

Ze loopt de gang op om naar bed te gaan. Onder alle mogelijkheden bevindt zich ook de mogelijkheid eindelijk goed te slapen. Niet licht, of dat ze haar nachten moest opgeven om haar verloren dagen te compenseren.

In de gang wordt ze misselijk. De combinatie van sake en pizza valt niet goed. Haar ogen vallen op de glimmende, gepoetsde schoenen.

Ze schuifelt erheen terwijl ze de kotsneigingen inhoudt.

Als ze wijdbeens boven de schoenen staat, laat ze alles gaan en kotst met ongekend genoeg de schoenen vol.

‘Mannen! Ik wil graag naar huis.’ Joe staat met zijn een dweil in zijn hand en wijst ermee naar de deur. ‘Ik wens jullie een hele goede nacht.’

Met een handgebaar staat Lester op en loopt als eerste naar buiten. Daar laat hij Kas een sigaret opsteken en neemt die over.

‘Mag ik nog een vraag stellen?’

‘Natuurlijk, doe je hand naar beneden. Je zit niet meer in groep zes.’

Harry laat zijn hand zakken. ‘Moet ik voor versterking zorgen? Wapens?’

‘Nee, er is toch niemand. Het wordt zo makkelijk als schelpen verzamelen op het strand: karkassen van verdwenen zielen die voor het oprapen liggen.’

Dat moet hij opschrijven, het is bijna poëtisch.

Harry knippert weer eens extra keer met zijn ogen, hij is zeer complex.

‘We zien je morgen bij de winkel.’

Als ze slikt, voelt ze even het puntje van het mes van de overvaller, maar die gedachte schudt ze van zich af.

Ze legt haar vleesmes op het nachtkastje en kijkt nog een keer naar het bloesje van Robert's vriendin. Dat trekt ze morgen aan.

In het bovenste laatje van het nachtkastje vindt ze pijnstillers en slaappillen. Zijn vriendin kan er ook wat van.

Ze leest de omschrijving op de potjes, al moet ze een paar keer haar ogen knijpen om scherp te zien.

Ze neemt pijnstillers en een slaappil.

Morgen douchet ze hier en trekt nieuwe kleren aan. Dan is het een nieuwe dag en gaat ze weg, met Paul.

Ze houdt haar kleren aan en rolt de dekens om haar heen. Ze heeft haar kleren nodig als ze belaagd wordt. Ze legt een hand op het mes.

Zo kan ze rustig slapen.

Hij kijkt weer naar het plafond, dan draait hij zijn gezicht richting de muur. Het niets op zichzelf is verschrikkelijk genoeg, maar zo, in de nacht combineert het zich met de andere fundamentele angst van de mens: duisternis.

Hij plast liever in bed. Er is toch niemand om het te zien.

Er is ook geen badkamer om in te douchen. Zijn grootste angst nu is dat het niets uit de badkamer is gekomen en voor zijn slaapkamerdeur staat en als hij de deur open doet naar binnen glijdt, hem opslokt en alles oplost.

Het voelt alsof het lampje op zijn nachtkastje, dat net schijnt tot aan de deur, zijn wachter is.

Als kind had hij ook altijd een nachtlampje. Zijn stappen achteruit zijn compleet: hij is weer een kind dat teruggaat naar het gehucht waar hij uitkwam.

Daarna voelt ze zich een stuk beter. Ze veegt haar mond af aan zijn jas en loopt de trappen op naar de *master bedroom*.

Tevreden gaat ze op de dekens liggen en woelt erin. Dit is haar bed. Dit zijn haar lakens. Ze kijkt naar het plafond: dat is haar plafond, elk puntje ruw stucwerk.

Ze had nooit meer verwacht te leven, ze had gepland na *the final act* te rotten in de gevangenis. Het leven is plots een feestje.

Over een feestje gesproken: ze schuift haar hand in haar pyjamabroek en vindt behendig haar clitoris. Het idee dat zij plezier beleeft in het echtelijke bed is ondraaglijk voor hem en dat maakt het klaarkomen extra lekker voor haar.

Ze krijgt triomfantelijk op het hoogtepunt en smeert haar hand af aan zijn hoofdkussen.

Tevreden rolt ze zich in de dekens en legt haar hoofd op haar eigen hoofdkussen. Een rust valt over haar heen: zij is thuis.

Harry knikt en is opgelucht dat hij dit niet hoeft te begrijpen. Met zijn handen in zijn zakken piept hij een afscheid en verdwijnt een steegje in.

‘Denk jij dat hij je moeder gaat bellen?’

‘Sowieso, debiel.’ Kas rekt zich uit en geeuwt. ‘Zullen we naar huis?’

Samen lopen ze op. De moeder van Harry en Kas is een gevaarte; als die vrouw boos wordt, bergt de hele buurt zich. Haar zoons hebben een dubbele omvang en bijna een dubbele lengte ten opzichte van haar, maar ze duiken ineen als haar mondhoeken zakken. Ze heeft een zwak voor Harry en niemand mag hem “dom” noemen, hoogstens speciaal of complex.

Hij voelt een hand in de zijne. In een automatisme scant hij de straat om zich heen. Kas moet erom lachen, dit is zijn eerste voordeel in de nieuwe wereld. ‘Er is niemand die ons ziet.’